

Hrůzy pražské lůzy a připravenost jít

Tento den si připomínáme výročí umučení čtrnácti františkánských bratří dne 15. února roku 1611 v Praze. Zde v Troubkách si je připomínáme také proto, že jejich ostatky byly vloženy do nově posvěceného oltáře roku 2013.

Co se tehdy stalo? V klášteře u kostela Panny Marie Sněžné, se od roku 1604 usídlili tito bratři. Historie zde mluví o ruinách, které zbyly z dob otce vlastní Karla, který zde zamýšlel vybudovat ne zrovna malý a bezvýznamný chrám, z něhož byl zbudován pouze presbytář. Politická situace byla napjatá zvláště v soupeření císařských bratří, milovníka umění a vědy Rudolfa II., který však svou vládu příliš neprožíval a jeho bratra Matyáše, který byl čím dál tím více podporován jak rodinou, tak i stavy. Praha ač pod vedením katolických Habsburků byla většinově protestantská. O napětí tedy nebylo nouzi. Když si však Rudolf povolal na pomoc k upevnění pasovské vojsko, nesouhlas dali, jak pražští luteráni, tak i papežský nuncius. Strach před drancujícím vojskem však dopadl i na ty, kteří konali rychlejší závěry, než bylo zdrávo vzhledem k jejich nevdělanosti a jistě i chabé morálce a nastalo tzv. „honění čarodějnic“.

Katolické kláštery byly shledány pražskou lůzou jako možné zdroje nebezpečí, kde by se mohli ukrývat nepřátelské síly, a byly napadeny. Jezuité a minorité měli to štěstí, že jim pomohli samotní protestanti, stavovské vojsko u jedněch a cech řezníků u druhých. Bratři františkáni to štěstí neměli. Navíc slavili v kostele mši, tedy brány kostela v rozvášněném městě byly otevřeny a těmi vtrhl dav, který za chvíli brutálně zabil duchovní a zneuctil vše, co bylo pro katolíky posvátné včetně eucharistie. Stejně dopadl i klášter se svými dalšími bratry.

Jaké poselství nám tento den může zanechávat? Ne jedné straně je to připravenost na to ještě dnes odejít před tvář Nejvyššího a vydat počet. Kolik lidí toto podceňuje! V současné době mi kolega vyprávěl o mladém člověku, který šel na běžnou operaci, po níž druhý den odešel před tvář Nejvyššího. Zpověď ani svátost nemocných nepotřeboval, ač mu byly nabízeny, však „je mladý a je to běžný zákrok“. Být připraven, žít tak, jako kdybychom měli dnes odejít, to bylo kázání otce Toufara. Denní zpytování svědomí, odevzdávání dne každý večer a všeho vlastního zla do rukou Vykupitele s upřímnou touhou o nápravu. Vědomí své momentálně aktuální největší slabosti, kterou denně vkládám Pánu do rukou a třeba i během dne si na tuto svou omezenost vzpomenu ve střelné prosebné modlitbě.

Druhým poselstvím jsou hrůzy pražské lůzy ☺. Čeho všeho je člověk schopen, když se uvedou co pohybu vlastní zlé síly, které nejsou nijak formovány. Když se člověk nevzdělává, neformuje. Co dovede vyvolat strach, vlastní hloupost a zubožená mysl skrze emočně nezvládnutou vůli. Zde se nastoluje otázka, co čtu, čím a jak se formuji, jak se nábožensky vzdělávám? Kdysi se nás zeptal ve farnosti otec Jiří Pleskač hovořící o zdraví a bylinkách, kdo má doma katechismus a bibli, a kdo je má přečtené. Většina rukou lidí v kostele zůstala dole a on se na podíval a řekl, „jak se ale zpovídáte, když toto neznáte?“

Svatí pražští mučedníci, buďte nám světlem, abychom pamatovali na náhlost odchodu z běžného života a abychom skrze vzdělání nepodléhali kdejakému momentálnímu větru světa. Amen.